

Byltén 2

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník VII/2 **19. prosince 2001** **5 Kč**

Milí čtenáři,

nadchází nám období svátků slunovratu, saturnálií či, chcete - li, oslavy narození postavy, kterou uznává i náboženství nynější mediální superstar, známé pod zkratkou UbL. Proto se nenechte rušit od rozbalování dárků v podobě půlitrů, sudů, lahváčů litrových lahví kořalky a jiných pochutin, jež Vám zpříjemní životездеjší. Doufáme, že jednou z nich bude i toto číslo Vašeho oblíbeného časopisu Byltén.

Veselé Vánoce a št'astný Nový rok přeje

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

2 Slovo má náčelník

3 Slovo má exnáčelník

7 SLUNCE, SENO, SVIJANY

14 PRASÁTKO

20 Veselé Vánoce

Z českých sudů a hájů

19 Krátce ze života piva

Kam peří nedolétne

4 Spějme dál stále vpřed...

10 Vylitci na Litvě

12 Hojná Voda denně doma!

18 Krátce ze života

Slovo má náčelník

Moji milí pivaři,

již se nám opět přiblížil ten čas klidu, míru a pohody, čas vánoční. Je to ovšem pouze takové období klidu před bouřkou, bouřkou v podobě lednových a únorových zkoušek. Ano přátelé, zimní semestr se nám pomalu, ale jistě, blíží do finále.

Tím si ale mi dnes nebudeme vůbec lámat hlavu, protože dnes, tj. 19.12., jsme se zde 5 dní před Štědrým večerem sešli, abychom společně oslavili svátky vánoční, zhodnotili uplynulé měsíce studia a vůbec se dobře pobavili. O pár dní dříve si také každý z nás bude moci rozbalit své první dva letošní dárky. Jsou však mezi námi i tací, kteří z dnešní akce odejdou sobecky s dárky třemi. Třetím dárkem se pro každého z Vás může stát větší či menší opička, která se Vás ještě ráno bude urputně držet kolem krku. Nebojte se, ona se časem pustí.

Při mlhavých vzpomínkách na letošní říjnovou oslavu 7. výročí založení PPPPP bych Vás rád poprosil o malinko decentnější průběh dnešní akce, neboť naše poslední návštěva způsobila paní majitelce několikadenní (mně osobně pouze jednodenní) indispozici. Navíc bych Vás chtěl upozornit, že ani přes velkou snahu Předsednictva PPPPP nebyl na dnešní večer pro naši potřebu zajištěn sanitní vůz první pomoci. Pijte proto s mírou či alespoň s Mírou.

Ačkoliv jsou Vánoce křesťanským svátkem vhodným k vykonání dobrého skutku, prosím zejména Martina Rejška, aby neobdarovával již tak bohaté žebrající bezdomovce na Václavském náměstí svými věcmi. Noci jsou chladné...

Šťastné a veselé Vánoce Vám všem přeje

Náčelník

Slovo má exnáčelník

Všem svým pivověrným!

Využívám své poslední možnosti Vás všechny, pivu oddané, oslovit několika mála slovy. Jsem rád, že jsem směl předat posvátné náčelnické insignie do mladých, nadšených rukou, které je budou pevně svírat a náčelnickou čelenku vložit na hlavu, která má nejen více vlasů než ta má, ale v ní i spoustu podnětných nápadů. Upřímně věřím, že naše Pětipéčko bude žít i nadále svým bujným životem a pohodovým rytmem. Děkuji za to, že jsem měl možnost přijmout funkci Náčelníka, neméně potěšen jsem ale z toho, že ji mohu předat dál. Jsem rád za to, co mne během této doby potkalo i za toho, koho jsem potkal já. V první řadě musím, a chci, na tomto místě poděkovat Šmejkoví, bez jehož neustálé pomoci a psychické i pivní podpory bych tyto řádky psal nejspíš již mnohem, mnohem dříve. Děkuji, také Tomášovi a Františkovi, dvěma přecházejícím Náčelníkům, kteří mne střídavě povzbuzovali laskavými slovy či "laskavým" hecováním. Děkuji kaplanovi Majklovi, jehož přítomnost vždy posvěcuje celé shromáždění a zjednává libý a blahý pocit všem trávícím ústrojím, jako i heparům a svolává na zástupy pijanů Katama-hoovo milosrdenství. Konečně v neposlední řadě děkuji Vám všem, které jsem sice nezmínil, leč neopomněl a vzpomínku na Vás si držím ve svém srdci.

Nuže Náčelník odchází, at' žije Náčelník, pevně věřím, že jste necítili útisk z rukou Náčelníka Miroslava.(nezapomeňte, že zákaz zpěvu je dávno zrušen).

"Lidé pijte, měl jsem Vás rád."

Náčelník
Exnáčelník Miroslav

**Spějme dál stále vpřed...
aneb
S doktorem na cestách**

Ač minulé číslo Bylténu bylo zážitky z exkurzí doslova přeplněno, považuji za vhodné vzpomenout ještě jedné a totiž - pěší exkurze po Plzeňsku, pod vedením dvou doktorů, kteří to byli, jak doufám, vysvitne z následujícího textu. K mému oprávnění o tom psát: ježto jsem nešťastným řízením osudu nebyl právě způsobilý ke konzumaci, jsou mé zážitky nejjasnější.

První etapa spočívala v přesunu z Prahy do Kralovic, kde na nás páni doktoři čekali, zde je nutno připomenout patrona naší bagáže po celou cestu, univerzitního řidiče mistra Doubka, jenž nad námi bděl, coby anděl strážný. Přesun proběhl v pořádku, však ho měl na starosti náčelník (tehdy ještě řadový člen). Po prohlídce kralovického kostela a hrobky Grispeků jsme za vytrvalého deště zamířili pochodem přes Mariánskou Týnici do Plas. Chatičky už byly připravené, a tak jsme hned vyhledali pohostinské zařízení - bylo na hřišti, stejně jako většina těch, které jsme později navštívili. Je to zřejmě současná móda zakládat hospody v bývalých šatnách. Vypukla obvyklá zábava, o níž se netřeba šfíť. Zato ráno... Konrád s kolegou Roubíčkem prohlásili, že pro ně je střecha nad hlavou zbytečný přepych, a nocovali na verandách, problémy byly dva. První měly slečny, kterým kolega

Roubíček zalehl dveře a ony musely na WC chodit okýnkem, a druhý měl Konrád, jenž zapomněl vlézt před spaním do spacáku, což by tak nevadilo, kdyby v noci nesprchlo. Tento syn Neratovic ovšem prokázal podivuhodnou odolnost vůči všemu, takže ani nezakašlal. Prohlédli jsme si plasský klášter, kde bylo vše v pořádku, pouze pan doktor si vzal stranou mladičkou průvodkyni, aby jí vysvětlil, jak to bylo s Pragmatickou sankcí, v čemž slečna neměla zcela jasno, když pochopila, kolega Střížanovský jí po zbytek prohlídky utěšoval.

Pochodovali jsme do Dolní Bělé, kde na nás čekal starosta s obědem (byl příbuzný s panem doktorem). Když jsme tak seděli v jídelně, zjistili jsme, že nám kdosi chybí, hádejte kdo? Pan doktor mu volal a my slyšeli pouze jeho repliky: " Kde jsi Františku....

....ale, přece.....

...vždyť jsme se jasně domluvili..

....jistě, že je to naše vina...

....Promiň.....

Později se ukázalo, že pan doktor měl náskok a směr určil z mapy podle telegrafních drátů, to, že mapu drží vzhůru nohama, mu podlí studenti zbaběle zamlčeli. Po prohlídce Bělé a obecní kroniky její, občerstvili jsme se v hostinci, kde prokazatelně nikdy nebyl Jára Cimrman, a vyšli do Všerub, kde byl nocleh. Ve Všerubech nám dobrotivá paní řídící místní ZŠ poskytla k přespání tělocvičnu. Když jsme si chystali lože a vybalovali své spací pytle, zjistilo se, že pan doktor svůj zapomněl

doma, ale vyřešil to zcizením černého igelitového pytle z odboru technických služeb na radnici v Bělé, do něhož se ukládal po zbytek exkurze. Tělocvičnu jsme měli brzo ráno vyklidit, aby zde mohla proběhnout pravidelná výuka, leč ve víru obvyklé

zábavy se na to pozapomnělo, a tak se stalo, že Konrád, který pohrdal střechou nad hlavou, se uložil venku a jak ráno zjistil, podle okolo stojících dětí, před vchodem do školy. Když jsme se ráno trousili k obvyklé hygieně, jež se odbývala na dvoře u pumpy, překvapilo nás, jak žáky

ZŠ zajímá názorná ukázka opilcová rána - okna všech tříd byl plná.

A anabáze pokračovala, z Všerub do města Touškova začalo pálit slunce, siesta proběhla u pomníku americkým letcům, tvořeného napodobeninou ohořelé vrtule. Z města Touškova podél Mže k hradu Buben proběhlo rovněž vše v pořádku. Po restu na hradě nás čekala poslední překážka, zdolání valu hracholuské přehrady. Cestou k valu jsme se na rozcestích nechtěně od-

loučili od pana doktora a s panem doktorem jsme přehradu vzali šturmem, pod jeho vedením jsme slezli drátěné a ostatné ploty a po kratší honičce s ostrahou hráze jsme dospěli do bistra na pláži, kde nás pan doktor obvinil, že jsme

"vymyšlený", poněvadž se mu jen zdáme a kde jsme byli tak dlouho a on, že tu už čeká dvě piva. Pan doktor pana doktora uklidnil a v kempu u přehrady jsme rozbili tábor, následovala obvyklá zábava. V kempu byl ovšem pro obveselení dětí miniaturní

bagr a pole šterku k přesýpání, prostě lákadlo pro kluky každého věku. Čtenář se tedy nepodiví, když se kempem rozlehly kolem půlnoci výkřiky pana doktora :

" ..doleva s tou pákou...

...nahoru, nahoru...

....pust' mě k tomu Bohdane, dyk nic nenabíráš....."

Nadešel poslední úsek, do Stříbra vlakem a odtud do Kladrub, kde byl v klášteře nocleh. Přesun do Kladrub většina absolvovala po vlastní ose,

někteří ovšem zlákaní přívětivou nádražní restaurací, náhle tlačení blížící se hodinou srazu museli volit alternativní metody. Poměrně dobře dopadl Konrád, který, vydav se pěšky, zbloudil, dospěl k plzeňské dálnici překonal jí několika skoky a po pokusu zbývajících 11 kilometrů doběhnout si stopnul auto a objevil se

celou prohlídku v Kladrubech (prováděl nás K. Nováček archeolog, který Kladruby prokopal) museli snášet blesky pohledů pana doktora a celou noc se mu pak omlouvali v hospodě. Nocovali jsme částečně v opuštěném kastelánském domku u kláštera a částečně v hospodě U Kláštera, kde probíhala obvyklá

před fortnou kladrubskou v polovině mého referátu. Daleko hůře dopadla skupina ve složení kolega Roubíček, Rubeš a Mikeska jr. Ti se rovněž pokusili stopovat. Zastavili dodávku s bavorským řidičem a lámanou němčinou (vir mysen dort géhen....) mu sdělili, kam jedou. Problém byl, že cizinec se pochopitelně v kraji příliš nevyznal, a tak poté, co vyrazili ze Stříbra, po třičtvrtě hodiny jízdy dojeli opět do Stříbra, no nakonec došli, ale

zábava. Slečny obklopily pana doktora učily ho pít tequillu, ex zvládl na výbornou, olizování mu příliš nešlo, celý večírek skončil na zápraží domku, kde vybraní borci (pan doktor, kolega Roubíček, Konrád atd.) hlídali až do rána.

Cesta vlakem ze Stříbra do Prahy probíhala už jen fádně, zakoupené lahvičky mizely v hrdlech, Konrád a spol. nepřestávali udržovat hladinku, již měli po celou exkurzi. V tom jim

mocně pomáhala slečna Kněžourková, která konsternovala svou výdrž i zasloužilé ochlasty a tímto bych jí rád složil k nohám hold - jen tak dál Terezko. Vlak se prodíral dolinami Českého krasu a mi opojeně (jak jinak) sledovali okolní krásy. Tak skončily naše cesty s doktorem a my byli jak probuzení ze sna.

S pozdravem
Luboš "Koza" Tanzmann

**SLUNCE, SENO, SVIJANY
aneb
Absolventská exkurze 2001**

V srpnu L.P. 2001 se uskutečnila další absolventská exkurze, tentokrát s názvem Dny česko - německého bratrství, aneb Sudety vs. Český ráj v koprodukcí Šumáka a Fandy. Odjezd byl 9.8. 2001 v 8.00 hodin z Černého Mostu. Většinu účastníků přivítal už před východem z metra magistr Roman Ferstl (dále jen Magistr), jenž velmi nenápadně s lahví bavoráku ve své mohutné tlapě všem přichozím připomínal, že má dnes svátek. Když se podařilo všechny účastníky nacpat do přistaveného autobusu, vyjeli jsme k první zastávce naší cesty, do Mnichova Hradiště. Před tamějším zámkem zahájil letošní sérii absolventských referátů svým excelentním příspěvkem k dějinám města v podobě pivního leporela (leporelo by

mělo být trvale umístěno na sekretariátu katedry) neabsolvent několika vysokých škol, historik amatér José Che Guevara. Mezitím, co většina odešla na prohlídku lapidária, zámku a hrobky Albrechta z Valdštejna, se někteří seznamovali s naším šoférem Petrem, který díky svému řidičskému umění donutil většinu účastníků exkurze k vážnému zamyšlení nad tím, zda Bůh přece jen opravdu neexistuje. S pomocí boží odjíždíme vzápětí na Valečov, kde dobýváme v parném letním dni zříceninu hradu. Část našich kolegů se rozhoduje krýt náš případný ústup v kiosku na parkovišti, kde, jak záhy zjišťuje, se točí zcela nepitelné pivo zn. Klášter. Odjíždíme k Pekařovu hrobu, u něhož Magistr na chvíli procítá a přednáší svůj příspěvek Pekař a Turnovsko. Snaží se mluvit srozumitelně a hlavně rychle, protože se nad námi začínají velmi rychle stahovat mraky. Na Pekařův hrob začíná lít jak z konve a pietní vzpomínka na velikána českého dějepisce se mění ve Velkou Pardubickou, jejíž cílem je Petrův autobus. Tentokrát se vítězem stává nepočetná záložní skupina, jež místo trzny volila prohlídku restauračního zařízení.

V podvečer přijíždíme do Ondříkovic u Frýdštejna, kde máme po celou dobu exkurze bydlet v malebném statku (slovo "malebném" označuje situaci před naším příjezdem). Okrasné rybníčky se okamžitě mění v chladničky sudů. Jak Jerzy výstižně konstatuje, pokoje mají jen jednu vadu, a to že z nich není výhled na moře. Po ubytování zjišťujeme, že

místní kraj ovládl pivovar Svijany, což se setkal s nevolí některých členů 5P. Paradoxně ovšem nejvíce u těch, kteří pravidelně vysedávají v hampejzu U Kotvy, kde, jak všichni víme, točí snad nejhorší pivo v Praze. Po vydatné večeři je Magistr stále v dobré náladě, kterou mu z tváře nesmyl ani vlahý monzunový deštík. S nadcházejícím večerem se nás ujal výčepní Ivan, jemuž jsme spolehlivě zaplnili jeho hospůdku, přesněji řečeno verandu pro luft'áky. Události následující noci se nám opět smrskly do několika flashbacků, z níž nejvýrazněji vystupuje osoba Magistra v trenkách a tílku, poprvé vidíme opravdového Ježíše a chápeme odklon lidstva od církve.

Druhý den ráno ti, co šli spát dřív nenávidí ty, co vydrželi nonstop a ti, co vydrželi nonstop nenávidí ty, co šli spát dřív. Jsou to takové paralelní světy a Jerzy si myslí, že je Karel Roden. Za jemného deště odjíždíme na Riegerovu stezku, kterou máme projít po červené až do Semil. Po obědě v Semilech někteří borci vzdávají Palackého stezku a volí raději přátelství s šoférem Petrem. Cílem všech jsou Bozkovské jeskyně. V nich sportovní odpoledne vrcholí plaveckým závodem mezi krápníky na 10m volným způsobem v podání kvarteta Přátel stréca Venclovského. Největší teplo ale asi bylo v jeskyni naší půvabné průvodkyni. Alespoň jsme tak soudili podle barvy jejího obličeje, kterou však dost možná zavinil Klingon svými odpověďmi na její hojně kladenou otázku, co že nám připomínají tvary jednotlivých krápníků.

Během doplňování chybějícího promile v krvi na parkovišti navrhnul José Aniče sňatek. Po dohodě s kaplanem 5P byl stanoven termín svatby na následující den večer.

Po návratu do Ondříkovic se během večeře objevuje mezi námi dr. Parkan a líčí přítomným svou "easy ride" na neustále brzdícím kole s nefunkční přehazovačkou. Jerzy poprvé pronáší svou dnes již legendární větu: "Prostě čínská čtvrť, Cartmane!" Jelikož si neustále vybírá nějakou oběť své přízně, ujímá se ho samaritánsky Magistr a odvádí ho k Ivanovi do hospody. Právě včas, protože se na scéně objevuje skupina samozvaných katů, kteří se rozhodli poslat Jerzyho na zájezd po věčných lovištích. Asi s hodinovým odstupem odchází do lokálu k Ivanovi i další skupiny. Tam již Jerzy coby polský varietní umělec předvádí jedno číslo za druhým a bohužel vypadá neúnavně, zato Magistr konečně zvalnul. Většina osazenstva pěje oblíbené písně za rytmického doprovodu Lennonovy kytary a Jerzyho tanečních kreací. Ten navíc neustále střídá svou "Čínskou čtvrť" s větou: "Mami, že bys mi řekla, kdybys hrála v německém fekálním pornu?" Někteří studenti se snaží jej bránit před popravčí četou. Chudáci, ještě nevědí, co je čeká zbývajících tři dny. To koneckonců Jerzy sám naznačil, když se vsadil s Lenkou o šampaňské, že bude aspoň 30 minut ticho, aby po 38 vteřinách vzdal svůj marný vnitřní boj a následovala další monologická lavina.

Ráno vyjíždíme do Reichnberka. Cestou dr. Parkán poněkolkáté popisuje svou včerejší anabázi, kterou dr. Václavů nazval příznačně Gulliverovými cestami. Asi v půli cesty nás opouští i se svým bicyklem a my se zvolna blížíme k Liberci, rodišti a kališti II. exnáčelníka Franty Grunta. Po zdařilém úvodním referátu nastalo osobní volno, někteří šli do hospody, někteří na prohlídku města a někteří na místní radnici uctít památku maršála Fedora von Bocka. Následoval přesun autobusem do Hejnic. Řidič Petr, který během dnů minulých stihl svým busem v Ondříkovicích sestřelit jeden plot a jednu dopravní značku, je ve svém živlu a rozehrátý našimi tradičními autobusovými songy s námi řeže jednu zákrutu za druhou, tleská, opouští za jízdy kokpit, škrtí Guevaru a později dokonce přenechává řízení Bobanovi. V Hejnicích nás čeká prohlídka poutního kostela a referát doc. Vlnase Severočeské duchovno, kterému všichni naslouchají v obřadním tichu, někteří v obřadním snění. Poté vcházíme do samotného kostela k prohlídce Gallasovské hrobky. Tam počalo ántre kaplana 5P alias Majkla, když v biskupském hábitu u vstupu do hrobky začal udělovat všem účastníkům exkurze rozhřešení. Show pak pokračovala v nedalekém kiosku, kde s lahváčem v ruce evangelizoval místní dítku.

Následovala prohlídka Frýdlantu. Pan průvodce zprvu nevěřil svým smyslům, když mu Majkl stále ještě v biskupském hábitu lakonicky oznámil, že jde na vizitaci místní kaple. V jed-

né z místností hradu měl i průvodce skryté své eso v podobě ukázky dobové hudby, ale dechové nástroje umělců vzápětí rozhodili José a I. exnáčelník pohotovou variací na renesanční tanec. Během krátké přestávky na prvním nádvoří jsme našeho průvodce definitivně získali na svoji stranu, a tím i přístup do všech místností hradu. Naše volba padla na kapli. Po německých turistech, poté co je vyhnal, ji zcela ovládl kaplan 5P. Využil vyvýšenou kazatelnu k tomu, aby přednesl památnou řeč o vítězném tažení Katamahooa v boji proti všem světovým náboženstvím, před kterou by blednul i pověstný feldkurát Katz. Svou apologii podpořil významným přihnutím si z láhve Zámeckého mixu a prvním slavnostním podáváním těla Katamahooa, o kterém jsme si dosud mysleli, že jde o nehmotnou bytost.

Po návratu následoval další kulturní program, jenž se opět převážně skládal z pití piva a podobných atrakcí. V pokročilé noční hodině došlo i na avízovanou svatbu mezi Josém a Aničkou Huliciusovou ostře sledovanou zraky pětipéčkových svatebčanů, kteří možná lépe než samotní novomanželé tušili, že se jedná o projekt, jenž je v samém zárodku mrtev. A tak se s odstupem uplynulých dní zdá nejprozřetelnějším svatebčanem Anička - Matka, jež uprostřed plkání svědků a šustění snášejících se konfetů neslevila ani o píď ze své skepse. Ta koneckonců druhý den ještě vzrostla, a nebylo to Josého vinou.

V neděli, předposlední den exkurze, se vylepšilo počasí a tak prohlídka Frýdštejna, Pantheonu i Malé Skály utekla jako voda. Během odpolední prohlídky statku písmáka Josefa Dlaska se mnohým poprvé a snad i naposled poštěstilo legálně během prohlídky historické památky konzumovat teplé klobásy a studené pivo.

Pondělní ráno bylo mimo jiné ve znamení loučení s Ondříkovicemi a hlavně s hospodským Ivanem, který nám mezi řečí oznámil, po našem pobytu mu zbyla k pití jen voda z vodovodu a láskyplně hýčkal naditou kasírkou. Opět jsme se nasoukali do autobusu a řidič se s námi vydal na poslední jízdu. Po dopolední prohlídce zámku Sychrov následovala nezapomenutelná prohlídka Českého Dubu doprovázená téměř divadelním výkladem pana Tomáše Edela. S blížící se nocí a po obrnění se alkoholem při závěrečném posezení v místním hostinci se náš autobus vydal veden jistou rukou pilota kamikadze Petra směrem ku Praze.

Kvéris & Kléris

Vylitci na Litvě

Na konci srpna se v okolí pražského hotelu Diplomat počala scházet velmi podivná partička lidí. Staré báby, pološílený dr. Sládek, děti, křesťanské rodinky a samozřejmě také několik alkoholiků. Kam jsme patřili my, si domyslete sami. Po náročném přesunu přes zemi, kde je všude poušť a spoušť (Polsko), kde mne nemohl vzbudit celník, protože jsme sosali fernet a když jsem vedle sebe v polospánku uslyšel žvatlání v polštině, myslel jsem si, že jsou to Jerzyho kecy. Nicméně jsme v sobotním podvečeru dorazili do Vilnius (Wilna - pro lepší orientaci uvádím v závorkách názvy podle německého Kriegsatlasu z r.1916). Ubytovali jsme se na kolejích vhodných spíše pro hlodavce a že prý jdeme ihned lemtat. Následovalo kruté vystřízlivění, ještě před tím, než jsme se ožrali. Pivo v hospodách přišlo v přepočtu na 40-50 Kč!!! To má být post-sovětská republika a divoký Východ s levným chlastem??!! Prvního večera jsme si tedy nabídl z vlastních zásob. Den druhý byl vyhrazen prohlídce Wilna. Již o půl jedenácté jsme zahlédli příjemnou hospůdku, kde bylo pivo za 24 Kč. "Tak dáme jedničku, na chuť," shodli jsme se (viz fotografie). Piva byla docela dobrá, jenže jejich síla se pohybovala od 6,5% obsahu alkoholu (Bock) do 8,1% (Fortas). Chuťově nejlepší z nabízených piv byl Tauras (Zubr), pivo HBH (8,5%), Švytury Pilzener

jsme měli poznat později. Zajímavým bylo i pivo 7.30 (ani se neptejte, proč se tak jmenuje...) Po tomto příjemném zjištění a Jerzyho seznámení se s panem majitelem, jsme začali ochutnávat místní druhy vodky (pán byl kamarád a degustace byla zdarma). Ve dvě, aniž jsme viděli jedinou pamětihodnost kromě synagogy, jsme šli do supermarketu. České ožralky se nevyznaly ve zvláštním systému litevských pokladen a pronesly bez placení dvě lahve vodky. Po přesunu na ubytovnu na oběd, kde jsme s Jerzym (Zwjerzym) dopí-

se užaslí spolucestující a nevěřili. Cesta zpět přes hlavní náměstí byla triumfální, jen bych ji chtěl vidět u někoho na videu... Další den přišel jeden z vrcholů: Jerzy a Luďa chlastající na hrobu Pilsudského matky a jeho srdce. Bohužel mi nevyšly fotky tak, aby byly v Bylténu vidět. Pak zase lemtárna, kde jednu účastnici chtěl koupit Rus za krabičku cigaret ????? (což jest produkt kafilerky v Omsku), pytlík jablek a 40 rublů. Další zastávka Rokiškis (Alexandrowsk) je město chlastu zaslíbené. Nejdříve se ožral řidič tak, že

jeli dvoulitrovku bavoráka a u ní sledovali Robina Hooda simultánně tlumočeného do litevštiny a sami byli sledováni osazenstvem z Křesťanské akademie UK (strašný hovada), následoval návrat do lemtárny. Zrovna, když jsme začali zpívat, objevili

obtěžoval místní Rusky (Rusa od Litevce poznáte naprosto bezpečně) a následně spal venku u autobusu. My ve střední pedagogické škole. Tam se to, navzdory přísnému zákazu, chlastá a přišlo na to pár piv Baltijos (6,9%), jedna lahev vodky,

Lud'a a já. Podél severní hranice Litvy se dostanete do města Plunge (Plungjany). A tady to byl teda nářez. Město má zhruba třetinu obyvatel Rusů a je to znát. Zkuste se podívat na fotky, které pořídil Wehrmacht na sídlišti v Charkově, a už nemusíte nikam jezdit. V celém městě netekla teplá voda, na kolejích v "postelích" byly blechy, záchod smrděl, že to vypadalo, jako by se používal bez splachování 100 let, kuchyň a sprchy neexistovaly. Večer člověk zakopával (nesvítilo ani jedno pouliční světlo) o krásy pasoucí se mezi paneláky... To chtělo se fakt pořádně ožrat. Přes východní výspu Říše (Klajpeda - Memel) s pivovarem Švyturys (Maják) do Kaunasu (Kowno), a tam hned chlastat. V jedné hospodě dokonce měli vývěsku Gambrinus, a tak jsme šli dovnitř. Natočili mi pivo Fortas, ze kterého jsem málem vrhnul. Na reklamaci odpověděli, že je to samá "bečka", z níž včera vytočili 4 piva. Trubky tam ale neproplachují... Poslední den byl stráven na příjemné zahrádce na hlavní třídě, kde jsme popíjeli nejvíc českému pivu podobný Švyturys Pilzener, bohužel ho tam mají jen v lahvích. V neděli na zpáteční cestě do ČR jsme ještě zvládli hysterickou pout' v Čenstochové (Tschenstochow) místo toho, abychom jeli do Krakova (Krakau). Stejně tak jsme viděli jediný hrad ale zato asi 40 kostelů. Inu, Křesťanská akademie si žádá své...

Malý Gatsby

Záříjová exkurze 2001 aneb "Hojná Voda denně doma!"

Je kalné ráno 14. září a skupina odvážlivců se houfuje kolem autobusu na Smíchovském nádraží pod taktovkou zkušených matadorů KDDD PEDF UK.

Atmosféra houstne, nastává boj o místa, batohy duní o dlažbu a posléze o útroby autobusu, netrpělivě se čeká na poslední opozdilce. Záříjová exkurze přichází. Chybí snad ještě něco? Po chvíli začíná drobně, leč hustě pršet - jsme tedy kompletní.

Během cesty se na nás z itineráře smějí perly jižních Čech a zanedbatelných 57 km, bohužel se na nás nesměje pivo, takže jsme odkázáni na vlastní zásoby a pokuty.

Ale to už přichází Orlík, Bechyně, Trocnov a hlavně - Hojná Voda, domov náš.

Zlatý hřeb večera - večere - se však mění na neveselou podívanou na poloprázdné talíře, dětské porce a chladnokrevný a nekomunikativní personál, který dělá, že neslyší naše protesty. Nutno říct, že i přes páně profesorovu zjednanou nápravu se po takto traumatizujícím zážitku vedení až do konce exkurze zásobovalo lahůdkami z místních řeznictví, jejichž zbytky občas za velkého jásootu "pohodili" mezi obyčejný lid (budiž jim vzdán dík).

Večer pak přišla exkurze do místní hospody, která za bujarého veselí,

hraní kytar a cinkání sklenic končila v průběhu noci a rána.

Prvním ranním šokem byla snídane, zvící asi dvojnásobek obvyklého množství, než je zvykem v těchto zeměpisných šířkách (souzeno dle večere). Jak je vidět, slovo profesoro vo dokáže vydobýt poslední zbytky sil nejen z vytrémovaného studenta, ale i z cynické kuchařky.

Vrcholným bodem tohoto dne měla být - míněno doslovně - Kuní a Kraví hora. Túra měla veselý ráz, neboť některým studentům se podařilo ztratit již asi po 50 m od autobusu. Ve všech skupinách pak ale hlodal ďábel - našeptavač, který zrazoval od náročných výstupů a poukazoval na snadnou možnost obejít hory. Za všechny to pak odnesl dr. Zilynskij, který donucen okolnostmi zvolil kratší variantu, za což byl vedoucím exkurze deptán do té doby, než se mu spolu s několika dalšími studenty podařilo smýt provinění nočním výstupem na Kraví horu.

Nakonec však všichni šťastně dorazili do Nových Hradů, kde na nás čekal dosud nepřítomný nejstarší člen. S nostalgií jsme pohlédli na slunce, které nás celý den doprovázelo, a v duchu jsme si začali balit pláštěnky.

Naše intuice a zvláště zkušenosti nezklamaly, a tak jsme následující den vposlechli referáty schouleni pod deštníky a pláštěnkami.

Dr. Parkan tento den získal kromě funkce vodníka také titul revolucionáře, když demonstrativně roztrhal itinerář (z důvodu jeho nedodržování) a pokusil se svrhnout vůdce-diktáto-

ra. Revoluce však dopadla pode obvyklých vzorců, a tak důvodem našich vzpour a protestů se opět stalo pouze počasí.

Večer probíhal taktéž podle obvyklých vzorců, jedním ohniskem zábavy se stala společenská místnost budovy B (=míň ubytovaných), kde vládla kytara a víno, druhým pak "koupelna" budovy A (=víc ubytovaných) s poněkud intelektuálnější zábavou (vtipy, bonmoty, aforismy apod.).

Další den nás provázel opět náš věrný společník déšť, po prohlídce Třeboně nás však z melancholické nálady probudila veselohra o dvou osobách v podobě referátu u Svaté Trojice. Publikum se bavilo, vedení asi už méně, nicméně nápaditost (co je to kruchtíčka apod.) a nevšednost se referátu rozhodně nedala upřít.

Následující túra proběhla ve znamení horolezení po Kohoutovi, Slepici a skalách v jejich okolí, hustý a vytrvalý déšť už nás nemohl překvapit, na rozdíl od hostinské v Benešově, která se začala po našem příchodu hroutit a my mysleli na Hospodu na Mýtince (na takový návaly tu nejsme zvyklí...).

Večer charakterizovalo eku-menické sblížení všech frakcí naší exkurze. Zábava se brzy rozproudila, vzduch byl provoněn alkoholem všeho druhu a kvality, kytaristé ze sebe vydávali to nejlepší. Ne všichni pak odešli po svých, ne všichni si pamatovali celý průběh akce a ne všichni se drželi své pravé identity (vid', Dante?), a tak si myslím, že závěr

exkurze byl hrdinně a důstojně oslaven.

V úterý nás čekala už jen túra na Klet' a Český Krumlov - tu však byli schopni absolvovat po prohýřené noci jen ti nejzkušenější z nás v rámci vzpomínání na mládí v zeleném. Ostatní se provokativně vydali do Krumlova autobusem.

Posledním zastavením našeho putování byl Tábor a posléze Jankov, slíbené mystické ohledání bojiště (za tmy a mrazu) se změnilo na neurotické přešlapování a šeptání - touha po teple autobusu i domova byla silnější a přemohla romantiky v nás.

A tak, když se autobus rozjařený frankovkou blížil ku Praze, dostavila se první nostalgie a teskné vzpomínky.

NEznámý student

PRASÁTKO **Chrást u Plzně** **12-13. 10. 2001**

Výše uvedená data, respektive především jejich noční předěl, se měl stát časem znovuzrození nejen pro nováčky, nýbrž i pro mnohé zasloužilé členy PPPPP... Ale nepředbíhejme.

Pohled na tradiční smíchovské shromaždiště jaterních sebevrahů dával již zpočátku tušit, že text oblíbeného songu kapely Vltava je

bohapustou lží. Totiž zaprvé - prasátko (pravda) nemělo hlad, leč hladově vypadala většina zúčastněných. Ti proto vbrzku seděli napaní v autobusu, jemuž velel osvědčený "driver" Mr. Danko, o němž je mj. známo, že s sebou pro každý případ vozí dostatečný "bonusový" kontraband lahváčů značky Bráník. Počáteční nadšení z odjezdu zkallil tradičně jen Majkl svým vskutku diverzním zpožděním. Ještě, že ho kdosi začal po pár vteřinách jízdy postrádat, jinak měl po... praseti, ehm.

Ale zpět k vltavskému ujetému bigbítu - prasátko navíc nechtělo ani podrbat, protože už bylo od svých štětín řádně odrané, stylově spařené a chutě se jalo otáčeti na rožni, zatímco se parta raně podzimních vyvrhelů pod patronací části pedagogického osazenstva KDDD (spolu s nepostradatelným "hodinářem" ing. Pospou) řtila karosou k známému nebezpečně osamělému objektu hospůdky v Chrástu. Tato nás uvítala svou obskurní prvorepublikovou didaktickou výzdobou, nad níž by srdce seniora katedry jistě zaplesalo (byl-li by býval přítomen). Vtíravou iluzi klidu familiérních výjevů z vesnického života ovšem (alespoň v mém případě) zastínil pohled na krásně prostřené stoly, jimž vévodila čarokrásná (že pane Kopferkingel?) pípa s nápisem Samson. S povděkem musím opětovně kvitovat tuto milou skutečnost, neboť nejstarší pivovar z "Budvajzu" se poslední době rapidně zlepšil a jeho produkty, navíc zlatavě jiskřící v sympatick-

ém stylovém skle (a - podotýkám - dobře ošetřené), lahodily ten večer oku, chřípí a především jazyku znalců (narozdíl od těch brněnských sraček z vozovny... eh, že?). No, učiňme konec vanutí stříbrného větru a přistupme k věci...

Splávky odborníků ocenily již první dávku moku (ať už desítky, či exportního ležáčku Budweiser Bürgerbrau), kterou vzápětí zalila porce poněkud eurounionistického guláše. Ovšem na "foršus" to postačilo. Následný pohled na táč, z něhož se na duskovitých postavách zasloužilých funkcionářů P P P P P na nás snášel blahosklonný úsměv pašákův, zaplašil veškeré dosavadní obavy, způsobené magistrovým loňským "vepřovým po neandrtálsku". Zlatá kůrka si už jen říkala o radikální řez...

Lokalizace několika puritánských slečen, jež byly "zájezdu" účastny, ač neschopny pozřít větší než malé množství pašíka, způsobila zvýšenou

koncentraci vepřového tuku kolem chřtánů jinak veskrze asketického dua Kato & (ehm...) Šotouš. Dobrý to základ pro nástup štafety pod vedením oslabeného tria "Vomitory" (Kato, Jerzy a /ehm/ Šotouš...) a taktovkou Romana Čorneje do pivního klání, jež ovšem podvodnou

rukávovou konzumací vyhrála štafeta Majkla a Filipa Velímského.

Chutným mokem barbarsky potřísněná podlaha pod jejich "hřištěm" svědčila o neúctě "vítězů" k pravidlům i p i v u samotnému. Třikrát fuj, plantážníci, to je nečestné a nes - portovní!!!

Po chvilce evidentně marných pokusů o kulturní debatu za doprovodu tiché intelektuálně laděné hudby (např. song "Jó bin Ládin...")

se ovšem rozjela zábava, o níž Jerzy trefně říkává "tý vole, to není kino, to je Ostankino!" Děsivé čtvrtové rytmy DJ Mikesky juniora ve stylu 80's disco/Michal David best of... roztančily rozjařené publikum, jež svým zpěvem

a hýkáním následně vzbudilo celé okolí. Méně otrlé posluchače těchto extrémních hudebních směrů to donutilo opustit lokál a chlastat na čerstvém vzduchu. Dostalo se nám zato nevšedního zážitku v podobě dialogu výčepního s domorodcem z blízké osady:

Domorodec: "Tý vole, tady to dneska ňák jede! Koho to tu máš?"

Výčepák: "Bacha, to sou studenti z Prahy, ňáká pivní liga. Ty lejou fakt nonstop celou noc, nekecám!"

Měl pravdu. Lokál (až na romanticky tiché taneční intermezzo Jerzyho) hýřil lehce pornografickými výstupy Šmejka, Chozého a odstupujícího náčelníka Míry Housky, jejichž striptýz v rytmu "hitu" Poupata byl jedním z momentů, kdy se člověk vrhá s přehrávači, má chuť zabít mladého Mikesku a horečně hledá něco "snesitel-

ného" typu Red Hot Chilli Peppers, soundtracku k Lost Highway, Deep Purple, The Doors atd. s pochopením, že pustit Broken Hope či Cannibal Corpse by asi nebyl ten nejlepší nápad. Ač přiznávám, že jsem radikální změnou repertoáru zřejmě části lidí pokazil zábavu, mi-

norita mumlající cosi o milosti a toleranci si oddechla, vděčně mi poděkovala a poprosila o něco na rozhybání cirkulace ethanolu v těle. Kompromisní spásou byli Rammstein, jejichž strojové rytmy a zbustrované kytarové stěny vzpružily přeživší "hártkór", jenž se s x-tými püllitry v ruce ujal parketu, zatímco slabší povahy se průběžně plazily vstříc Mor-

feově objetí (fuj, no to je klíšé jak cyp!). Kam se to plazily jsem už nezjistil, protože objev torza z velké části nedojetého pašíka, je-muž se stále skvěl na tváři onen zlatistý úsměv, zcela zameštnal (nejen) mou pozornost. Chopil jsem se tedy kuchyňáku a jal se porcovat libovou šunku a servírovat ji v tenkých plátcích vděčným vikingským berserkům formátu Jerzyho, Ludi, Roman a Lenky Prudilových, Chozého a dalších

nemnoha přeživších,

na sebe přitom pochopitelně nezapomínaje... Vliv Majklova pozvání na jeho (ten večer) poslední tequila ale následně vedl mou paži o kus vedle, protože musel Roman Ferstl na záchodě vytírat nejen již předtím vzniklou pizzerii, ale i zmírající kolonii krevních destiček. Tento výron vedl

mou duši k osvětlení, a tak se výčep načas změnil z leprosária v islámskou misií, kde Usáma bin Shottoush vyhlásil džihád a záhy již žehnal prvním pro věc zapáleným asasinům. Roman Ferstl svou vlastní iniciaci posvětil památným závazkem: "OK Šotouši, ale nepoletím!"

Zvolna polevující úsilí ladiče Kubelíka a naopak nepolevující výkonnost Ludi Valcháře při jeho sebedestrukčním slalomu pivo-fernet-pivo-fernet (vrcholícího cifrou cca 16 od každého!) dával tušit věci budoucí, obzvlášť, když se s nadcházejícím ránem probouzely první zombie, častující zmučené útroby mdlou česnečkou. Ing. Pospíšil ihned projevil svůj osvětlený kulturní rozhled, když se po další repríze Rammsteinů otázel: "Pánové, co je to za muziku? To by se určitě líbilo panu doktorovi Václavů! Hlavně ty nálety na začátku!" Žel zvuky útočících Štuk zapálený houbař dr. Václavů nezaslechl, jelikož se již v onu ranní dobu brodil okolními nivami a hájky ve svitu prvních paprsků slunce pronikajících ranní mlhou, aby se včas navrátil s lakonickým konstatováním: "Neros-tou! Mám jen pár modráků a náskou bedlu!" Měl mimochodem taky úplně mokré boty, neb noci jsou již zkraje podzima chladné a rána vlhká...

Vlhké byly při našem odchodu i jinak krví podlité oči nevyspalé obsluhy, která vypadala tak, že absentující náhradní Kristus by zde jistě uplatnil své umění. Ostatně stejnými parametry se vyznačovala i valná část postav, vyhrézajících z útrobu útulné chaloupky. Pohled na intelek-

tuální hazard dua Vlnas-Zilynskij, hracího ráno před hospodou variací na zahradní dámu, byl vskutku deprimující.

Poslední kapitola zájezdu - totiž divoká jízda plná obskurních zpěvů či rázovitých slovních exkrementů Jerzyho a dalších - byla dovršena resuscitačním výstupem na Kamýk, při němž se Mikeska jun. změnil v tažné zvíře. Definitivní korunu všemu nasadil nezapomenutelným artistickým majstrštykem Luďa, který po hodinovém deliriu podpořeném sklenkou koly rozhrnuv zažloutlé záclony vyskočil z okna tamější hospody v dojmu, že mu ostatní ujeli a nechali ho tam. Oni iluzorně prchnuvší zatím jeho pokus o sebevraždu nechápavě sledovali zpoza plných sklenic přímo z lokálu. Od onoho památného okamžiku Luďovi jisté zlé jazyky přezdívali Skokan... I stav jindy seriózní Lenky Prudilové byl nečekaně tristní. Mnozí další na tom nebyli lépe, což výmluvně ilustroval i fakt, že Jerzy s Majklem byli promptně vyhození výčepákem z druhé kamýcké putyky se slovy, že onen pajzlík "je pro slušné lidi." Majklův pokus tento odsudek přebít čerstvým trumfem, totiž že je doktor, se fatálně nezdařil.

Po konečném zacukání motoru na Smícháči se ti "nejdrsnější z drsných" přesunuli do nejbližší přestupní stanice, totiž ke Smolíkům, kde hrdinným úderem lebky o stůl složili hlavu i zbraně, předstírajíce živý zájem o právě probíhající fotbal. Ale to už je jiný příběh...

Pivo řezané limonádou?**Krušovice říkají ano**

Tuzemské pivovary začíná lákat produkce specialit, které zatím nacházely oblibu v západních zemích. První vlaštovkou je zřejmě Královský krušovický pivovar, jenž se od příštího roku rozhodl pod názvem Radler vyrábět mírně alkoholický mix piva a limonády. Konkurenti Krušovic o podobné strategii neuvažují. "I když víme, že tuzemský trh je velmi konzervativní, rozhodli jsme se začít Radler vyrábět. Prostě věříme tomu, že by mohl mít úspěch," řekl mluvčí krušovického pivovaru Vlastimil Bradáč. Bližší informace zatím odmítl sdělit, uvedl jen, že nápoj bude na trh distribuován v plechovkách. Podle podnikového časopisu Krušovic je Radler oblíben v mnoha zemích hlavně mezi mladými lidmi". Lídr tuzemského trhu, Plzeňský Prazdroj, o výrobě neuvažuje. "Český pivař je velmi konzervativní, tato oblastný měla být parketou především malých pivovarů," domnívá se mluvčí Prazdroje Jaroslav Pomp. Jeho firma například nedávno ukončila výrobu speciálního piva Prior, jehož roční prodej činil jen něco málo přes dva tisíce hektolitřů. Marketingový ředitel Pražských pivovarů Marek Tovaryš mluví, že podobné produkty představují určitý módní trend a že jejich budoucnost je poměrně krátkodobá.

(Hospodářské noviny 02.11.2001)

Pivaři dostanou od výrobců dárky dříve

Ústí nad Labem, Svijany - Dříve než děti se z vánočních překvapení mohou těšit severočeští pivaři. Speciální vánoční piva jim připravily pivovary v Ústí nad Labem, ve Svijanech a Vratislavicích na Liberecku. Cestou chuťových odlišností se vydali v Ústí nad Labem. "Vrátili jsme se k tradici vánočního piva už loni. Vaříme pro tuto příležitost speciální jedenáctistupňový polotmavý ležák," sdělil Boris Rajek, šéf marketingu společnosti Drinks Union, která vlastní ústecké pivovary. "Za celoroční přízeň chceme našim zákazníkům nabídnout vždy jednou za rok zvláštní limitovanou sérii piva," dodal. Ústecké vánoční pivo Březňák, barvou a chutí připomínající řezané pivo, má i zvláštní etiketu - klasické logo se zadumaných vousáčem je doplněno o červenou santaklauzovskou čepici a dalšími vánočními motivy. "Vyrábět donekonečna nová piva se nedá. A míchat pivo s limonádou se nám nechce." Vánoční kolekce piv ze svijanského pivovaru má přímo šlechtický zvuk. Loni představili Svijanského Rytíře a letos Svijanského Barona. "Jedná se čistě o vánoční edici. Jestli ji budeme vyrábět dál, to teprve uvidíme," upozornil ředitel pivovaru František Honrák. Je to patnáctistupňové, takže opravdu silný výrobek, který není pro klasické pivaře."

(MF Dnes 07.12. 2001)

Jak ti mám říct,
že jsi fakt zlobil?

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává PPPPP. Redakční rada: J. Tilsch, R. Čornej, P. Adamovič, T. Mikeska a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu do 60 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 472 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: Bohumil Pittauer. Foto: kolektiv autorů a majitelů fot'áků.